

Onda bettet.

Om man fick ont i en eller ett par fingrar och ej kunde förklara orsaken till det onda, sades det vara "ona beded". Detta onda troddes folk komma ut för i vädret, ty någon annan förklaringsgrund kunde man ej finna på.

"Flirp" var en annan fingersjukdom, som ibland kunde vara så svår att beben liksom bröto sig ut och fingret blev rakt och styvt. För sådana åkommor brukade alltid kloka gumnor eller gummor att sökas.

II.Olika slags huskurer.

Kamomill- eller, som man sade, "kommentablåmmor" användes till medicinskt bruk vid förkylning och därav kommande sjukdomar såsom frossbrytningar, huvudvärk m.m. Blommorna plockades och torkades i skuggan och när det så skulle användas kokade man thé på de torkade blommorna.

Barken av olvonbusken användes också till medicinskt bruk, men användes detta såsom avföringsmedel. Man skalade av den gröna barken och tillvaratog det bastartade av barken. Denna torkades och sedan kokade man thé på denna och använde såsom avföringsmedel. Det kan nämnas

Onda bettet.

"Flirp!"

Olika slags
huskurer.

Kamomillthé.

Olvonbarken
såsom medel
för avföring.

att bären på denna buska kallas "galenbär", och anses mycket giftiga. Ja man säger, att den, som äter av dem, blir galen. Därav namnet.

Senapsdegar var ett mycket använt medel vid febersjukdomar, särskilt vid lunginflammation. Dessa tillverkades så att man malde senap, och inarbetade denna i mjöl, så att det blev en deg. Denna deg lades på rygg eller bröst beroende på var man hade ont. Ibland lades det under fötterna för att det omda liksom skulle dragas ut den vägen. Man skulle så linda något yllet om och när det fick legat en stund hettade det alldeles förfärligt och det kunde vara så skarpt att det drog upp blåsor på helt skinn. Det ansågs emmelertid såsom ett effektivt medel vid håll och såsom nämnts vid febersjukdomar.

III.

Björklöv.

Björklöv användes till vinterutfodring av får och getter. Man skar av lövruskor och torkade och sedan bärgades det in liksom annan skörd och sedan användes till foder under vintern

Under det s.k. "torra året" 1868 användes mycket lövfoder, ty då blev det ju nästan missväxt, ty det regnade ju inte efter sädens föräran efter midsommar. Berättelsen omtalar att det var så ont om vatten så

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Senapsdegar.

Björklöv.

*Phon.
Gust.
Billem*

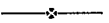
1778/1800

3

3677

*1778 Helena Beron
1800 för Alf Nilsson
med 70 år Billinge 012*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

i en familj med flera medlemmar fick man tvätta sig alla i ett vatten för man hade inte råd att slå ut det för varje gång.

IV.

Hemfärgning.

Färgning i ekbark.

Man brukade mycket själv färga sina vävnader och sitt garn. Närvid användes i allmänhet växtfärger. Berätterskan omtalar, att då man skulle färga något grått, använde man ekbark. Denna skars i läpliga bitar och kokades och sedan stöttes "svärta" (koppavitriol) och lades i färgen för att smälta. När vitriolen var smält var färgen färdig att använda till färgning av både ylle och bomull.

Enris till färgning av brunt.

Då man skulle ha brun färg färgade man i enris, men vad tillsats man då använde mindes ej berätterskan.

Hassel till slagruta

Hassel användes då man ville tillverka en sl gruta för att med denna utröna var som fanns vattenådror eller nedgrävda skatter.

V.

Vigd vid ett träd.

Vigd vid ett träd.

Tron på att personer, som ej blevo gifta, voro vigda vid något föremål såsom träd, sten eller dylikt var allmänt utbredd. Sålunda omtalar berätterskan att på en gård i Billinge fanns endast en dotter. Då hon

Skåne
Onge
Billinge 1932

4

3677

Mt. Hilga Benson
Ber. för alla. Billen
år: Billinge

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ej blev gift troddes det att hon av någon ovän hade blivit vigd vid ett träd. Där bodde en person i närheten av hennes hem, som liksom hade hat till henne och det var denne man trodde hade ordnat med så att hon ej skulle kunna gifta sig. Dock trodde man att om trädet blev fällt skulle förtollningen bli bruten så att hon skulle kunna gifta sig. Då hon sent om sidor verkligen blev gift trodde man att det lyckats så att det träd vid vilket hon ~~xxxx~~ var vigd äntligen hade blivit fällt.

VI.

Medel om kor ej kunde idissla.

Om en ko blev sjuk och på grund av förstoppning eller annan orsak ej kunde idissla ansågs det som ett verksamt medel om en människa tog en tugga mat ur munnen och i denna lade in en levande lus. När man fått in denna ordentligt rullade man en liten bulle och så gav man kon denna, sedan trodde man att hon skulle kunna ~~id~~ idissla.

VII.

Maran flätade hästarnas manar.

Berätterskan omtalar, att i hennes hem hade de en häst, som maran

Medel om kor
ej kunde idissla.

Maran flätade
hästarna manar.

alltid flätade manen på. Ibland var där sådant väsen i stallet om nätterna att hennes far fick gå ut och se vad, som var på färde, men då blev det strax tyst och han såg aldrig något, men på morgnarna var manen flätad på en av hästarna. Det ansågs för att vara bra hästar, som manen flätade.

VIII.

Varsel om dödsfall.

Man har alltid haft en del tecken och varsel, som man ansett båda dödsfall. Så t. ex. ansågs det båda dödsfall i ett hus om ugglan satt alldeles utanför och skrek.

Ett annat varsel om dödsfall var, när tupparna golo om nätterna. Detta ansågs båda att de skulle gala ut någon ur huset. Detta galande kunde även båda regn eller omslag i väderleken, särskilt om tuppen golo på kvällskvisten.

Om hunden tjöt mycket ansågs detta ha samma betydelse, dock ansågs detta också båda eldsvåda antingen på gården eller i byn.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Varsel om
dödsfall.

När ugglan
skrek vid hu-
sen.

När tupparna
golo om nätter-
na.

När hunden
tjöt.